

Judith Eiselin & Aye de Kuijer

De losse teugel

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij
2023

1. Nea

Manege Paardenkracht, las Nea op het bord bij het hek. *Bezoekers melden in de kantine*. Waar zou die zijn? Aan de overkant van het erf zag ze paardenhoofden over halve deurtjes uitkijken. In haar buik voelde het alsof ze een bord vol rupsen had gegeten.

Nea wilde al heel lang weer op paardrijden. Ze durfde niet zo goed meer, nadat ze van een grote, snelle pony gevallen was en haar arm had gebroken. Het mocht ook niet meer van papa en mama, zelfs niet toen haar arm genezen was. En nu het na lang zeuren eindelijk weer mocht, moest ze naar een nieuwe manege. Ze hoopte maar dat ze op een rustige, niet al te grote pony

zou rijden. Het leek hier wel gezellig te zijn. Op het erf lagen drie poezen in het zonnetje. Er scharrelden kippen rond, met kuikentjes.

Mama was zomaar door het hek gefietst, mocht dat wel? Ze deed altijd maar wat, net alsof er geen regels bestonden. Ze stapte af bij een fietsenrek verderop, Nea liep naar haar toe en zette ook haar fiets neer. Ze staken het erf over naar de stallen. De paarden zagen er lief uit, maar wel groot...

Voor de stallen stonden twee picknicktafels, gelukkig zat daar niemand. Anders zouden ze kijken wat Nea hier kwam doen, zonder paardrijbroek, zonder paardrijlaarzen. Bij een balk waar je paarden kon poetsen, stonden twee meisjes met een groot bruin paard. Ze waren iets ouder dan Nea. Het paard wilde niet stilstaan. Het ene meisje had een tuinslang in haar handen waar water uit siepelde, het andere meisje probeerde het paard vast te binden aan de balk.

Het meisje met de tuinslang keek naar Nea. Ze trok haar neus op alsof ze iets vies zag. Nea voelde zich heel klein worden. Ze keek naar beneden, haar legging had thuis meer op een paardrijbroek geleken. En had mama nou maar geen bloemetjeslaarzen voor haar gekocht!

‘Die zijn handiger voor straks in de herfst,’ had ze gezegd. Ze dacht zeker dat Nea dan met haar mee wilde paddenstoe-

len zoeken. De kriebelende rupsen in Nea's buik maakten een extra koprol.

'Hallo!' Wat praatte mama toch hard. Ze zwaaide zelfs naar de meisjes. Die waren druk bezig met het paard en keken niet meer naar hen. 'Waar kunnen we ons melden?'

'We moeten naar de kantine.' Nea wees naar het bord bij de ingang.

Mama liep al weg. Bij een stal met een lagere halve deur dan de andere stallen bleef ze ineens staan.

'O, Nea, deze zijn wel leuk, en niet zo hoog, ik hoop dat je op een van deze rijdt.'

In de box stonden twee shetlanders met hun neus in het hooi, hun lange manen hingen voor hun ogen. Het geluid van de malende kaken had iets geruststellends. Nea stak haar hand over de rand van de deur, een van de pony's kwam meteen naar haar toe. Ze aaide zijn zachte neus. Zou ze nog op shetlanders mogen, of was ze daar al te groot voor? Niet dat ze dat wilde, shetlanders waren vaak zo eigenwijs.

Achter de deur was een wenteltrap, de kantine was boven. Iedereen keek op toen ze binnenkwamen. Nea had wel onder mama's jas willen kruipen, maar daar was ze nu echt te oud voor. Door een groot raam keek je uit op de binnenbak: er was een les bezig. Zes meisjes van de leeftijd van Nea's oudere zus, Malin, draafden in het rond. Malin vond paarden 'niet boeiend'. Stom, betekende dat.

Aan de bar zat een meisje met een vrolijk rond hoofd, waar haar krullen nonchalant omheen dwarrelden. Ze dronk cola, zo vroeg in de ochtend! Ze stak een witte

snoepmuis in haar mond en kauwde met halfopen mond; er lagen nog meer muizen naast het flesje cola. Nea mocht haast nooit snoep.

‘Hallo! Hier zijn we dan!’ riep mama in het wilde weg. ‘Dit is Nea, zij komt voor haar eerste les.’ Ze duwde Nea een beetje naar voren.

De mevrouw achter de bar stak haar hand uit. Nea voelde haar wangen warm worden.

‘Hai Nea, ik ben Coby, goed dat je er bent. Je eerste les, wat leuk. Liane komt zo, dat is de instructrice, ze is nog bezig met een andere les. Eens even kijken... Je rijdt op Eining. Weet je waar ze staat?’

Nea schudde haar hoofd.

‘We zijn hier voor het eerst,’ zei mama.

‘Eining is een ijslander, ze is heel lief. Ze staat in de een-na-laatste box, vlak bij de poetsplaats. Als je wilt kun je haar zelf opzadelen, je kunt toch al rijden?’

Zelf opzadelen? Nea’s hart sprong in haar keel, ze kon niks meer zeggen.

Mama natuurlijk wel: ‘Is er niet iemand die kan helpen? Wij weten niet hoe dat moet.’

De barvrouw knipoogde naar Nea. ‘Vlinder wil je wel helpen, toch Vlin? Die weet alles hier.’

‘Ja!’ Kauwend op de laatste muis nam het meisje dat aan de bar zat een slok cola, proestte even en zei: ‘Ik ben Vlinder.’

Nea zag restjes snoepmuis in haar mond. Ze was groter dan Nea en breder. Ze had echte paardrijlaarzen aan, en een roze paardrijbroek met een zilveren glitterstreep aan de zijkanten van de pijpen. Ze wilde zeker opvallen. Nea vroeg zich af of ze zo’n broek zelf aan zou

durven trekken. Niet dat dat van mama zou mogen...

Mama schudde het meisje de hand. ‘Hallo Vlinder, wat fijn dat je ons wil helpen, ik ben Marieke en dit is Nea.’

Vlinder, dacht Nea, wat een naam. Ze lijkt meer op een hommelmel, een roze-zilveren hommelmel dan.

‘Ik geef jullie eerst even een rondleiding,’ zei Vlinder.

Ze liepen achter haar aan door de stallen. Vlinder vertelde honderduit, ze ratelde maar door. Over de paarden, die altijd buiten op het land stonden, en alleen voor de lessen in de boxen werden gezet. Dat je kon poetsen op de poetsplaats, maar ook gewoon in de box. Dat ze al drie jaar bij Paardenkracht reed en iedereen kende. Dat ze bijna elke dag op de manege was en altijd meehielp. Dat de instructrice, Liane, heel aardig was.

Bij elke box waar ze langs kwamen vertelde Vlinder welk paard erin stond. Nea probeerde de namen te onthouden: Rory, Bert, Teddy, Beauty (die altijd Truttenbol werd genoemd), Bonbon, Rinskje, en o, Sam en Moos, dat waren de shetlanders.

‘Daarachter staan de paarden die niet van de manege zijn.’ Ze waren de hele stalgang door gelopen en stonden nu weer buiten. Vlinder wees naar een kleiner gebouw verderop. ‘Dat zijn pensionpaarden, van privé-mensen. Laat ik nog wel eens zien. Mag eigenlijk niet... Nu gaan we eerst naar Eining. Bijna iedereen heeft haar als lievelingspaard, het is een IJslandse merrie.’

Dat wist Nea al, en ook dat Eining een IJslandse naam was.

‘Eining heeft ook een achternaam,’ ging Vlinder door. ‘Een heel moeilijke, die zeg ik maar niet, want die onthoud je toch niet. Haar voornaam, Eining dus, betekent eendracht of harmonie. Dat is... zeg maar... het tegenovergestelde van ruziemaken. Mooi hè. Past echt goed bij haar.’

Ze waren bij de box van Eining aangekomen. Eining was een vos met lange, blonde manen: dezelfde haarkleur als Nea had! Ze zag er lief uit, met zachte, grote ogen. Het leek wel of ze haar nieuwsgierig aankeek. In de box naast Eining stond een dikke fjord hooi te kauwen; de box aan de andere kant was leeg. Vlinder deed de deur van Einings box open en stapte naar binnen, Nea volgde haar. Mama bleef buiten staan.

‘Eininkie! Vlinder aaide het paard over haar neus. ‘O, bah. Ik ben de spullen vergeten, ik ga nog even naar de zadelkamer. Begin maar vast met poetsen, daar liggen de poetsspullen.’ Ze wees naar een kastje in de stalgang.

Nea streek over Einings hals. Zo helemaal alleen met haar in die box was Eining toch wel heel groot. Ze schrok toen Eining bewoog. Wat deed ze? Vond ze haar niet aardig, liep ze weg? Eining draaide zich om. Ze deed een paar stappen naar achteren en duwde haar kont onder Nea’s neus.

‘Nea, kijk uit,’ riep mama. ‘Niet achter een paard staan!’

Nea stapte snel opzij en knalde met haar heup tegen de deur van de box aan.

‘Dat deed ik ook niet, ze draaide zich ineens om!’

Van schrik kreeg ze tranen in haar ogen. Eining leek

zo lief en nu wilde ze haar schoppen.

‘Kom er snel uit!’ Mama’s stem was hoger dan normaal. ‘Wacht hier maar tot dat meisje terugkomt.’

Vlinder kwam al aanlopen met een zadel over haar arm. Over haar schouder bungelde een hoofdstel. Naast haar liep een mevrouw met lang blond haar, ze lachte vriendelijk. Nea veegde snel over haar ogen.

‘Hallo, jij bent vast Nea, ik ben Liane, ik geef de lessen hier op de manege. Wat is er gebeurd?’ Ze had een schorre, diepe stem en een lief gezicht met bruine ogen, als een zeehond, achter een grote bril.

Nea keek naar de grond en zei zachtjes: ‘Niks.’

‘Nou, noem het maar niks, hij begon haar te trappen,’ riep mama. Haar stem sloeg over.

‘Zij,’ zei Nea, terwijl ze over haar pijnlijke heup wreef.

‘Dat beest is gevaarlijk,’ ging mama door.

‘Heeft Eining je echt pijn gedaan?’ vroeg Liane. Ze wees naar Nea’s heup.

Nea schudde haar hoofd.

‘Ze moest opzijspringen voor die achterpoten! Ik schrok me rot, is het een vals paard?’

‘Benen,’ hoorde Nea Vlinder mompelen.

Liane glimlachte. ‘Ik denk dat ik wel begrijp wat er gebeurde... Draaide ze zich om en parkeerde ze haar achterste onder je neus?’

Nea knikte.

Mama haalde een potje uit haar tas: ‘Nea, hier is Auwcrème, doe even je legging naar beneden, dan kan ik het erop smeren.’

Ze opende het potje en stak haar vinger in de groene crème. Toen deed ze een stap in de richting van Nea,

maar die stapte snel naar achteren, terwijl ze de rand van haar legging stevig vasthield.

‘Toe nou,’ drong mama aan. ‘Het doet geen pijn.’

Echt niet dat Nea hier haar broek naar beneden zou doen! Vlinder proestte het uit, wat een stom kind. Nea voelde haar wangen branden.

‘Anders wordt het blauw. Kom nou maar, schat.’ Hield mama ooit nog op? ‘Nee? Wil je dan eerst een slokje water?’ Nu haalde mama een flesje uit haar tas. ‘Wat een schrik, misschien kunnen we toch beter een hond nemen.’

‘Eining vindt je aardig,’ zei Liane, alsof mama niets gezegd had. ‘Dat is alles.’

Vlinder stond nog steeds kromgebogen van het lachen. Nea keek boos naar haar. Vlinder leek zelf wel een paard, zoals ze daar stond te hinniken!

Liane gaf Vlinder een zetje. ‘Hou eens op, ze zijn geschrokken. Dat zou jij ook zijn als je hier voor het eerst was en Eining nog niet kende. Grappig, meestal doet Eining dit alleen bij mensen die ze kent. Het is een hele eer hoor, Nea, echt bijzonder.’

Bijzonder? Een eer zelfs? Huh, hoezo? Dat sloeg toch nergens op? Maar Nea zag Vlinder, die eindelijk uitgelachen was, knikken.

‘Eining heeft een superhobby en dat is eten,’ zei Vlinder. ‘Daarna houdt ze het meest van eten, en van eten. Én... ze vindt het heel fijn als je haar op haar kont krabbelt. Als ze zich omdraait, vraagt ze aan je of je dat wil doen, dan vertrouwt ze je. Dat doet ze zeker niet bij iedereen. Gek zeg, dat ze dat meteen bij jou deed! Nou, doei allemaal, ik ga even chips kopen.’

Paardrijden was leuk, maar ook spannend, net als vroeger. Nea zat hoger dan ze verwacht had, en Einings stap ging snel. Toch ging het best goed. Toen ze moest halt houden, hoefde Nea niet eens aan de teugels te trekken, ze ademde uit, maakte zich wat zwaarder in het zadel en Eining stond al stil. Ze was nu al een paar rondjes in stap geweest. Liane zou vast zo zeggen dat ze in draf moest. Zou ze ook moeten galopperen? Nea wist niet of ze dat nog durfde. En hoe moest het ook weer, iets met een been achter de singel en de ander erop... Het hielp niet dat mama stond te kijken en tussendoor steeds met luide stem vroeg hoe het ging. Nea probeerde niet op haar te letten.

Daar was Vlinder ook weer. Ze had nu een zilveren vest aan met glimmende pailletten. Ze stond tegen de rand van de bak geleund met een zakje chips in haar handen. Straks zou Eining nog schrikken van dat gekraak als ze langs haar moest. Of van dat blinkend-glinsterend-glanzend-schitterend-glittervest... Bij elk rondje hield Nea haar adem in als ze langs Vlinder kwam.

‘Wat doe je als je strakjes in draf gaat?’ Liane was naast Eining komen lopen.

‘Lichtrijden?’

‘Ja, en weet je ook hoe?’

Nea ging even staan in haar stijgbeugels en weer zitten.

‘Helemaal goed, en lichtrijden op het goede been, weet je wat dat is?’

O ja, dat herinnerde Nea zich, dat had ze nooit helemaal begrepen. Zou ze dat zeggen? Nee, dat durfde ze niet, dus knikte ze maar.

‘Draaf dan maar aan.’ Liane liep naar het midden van de bak.

Nea spoorde Eining aan, die ging bijna meteen over in draf. Ze voelde de wind op haar wangen.

‘Even een pasje doorzitten!’ riep Liane.

Toch niet goed, dacht Nea, zit, zit, sta. Wat was nou het goede been? Vroeger dacht ze dat het over een van haar eigen benen ging, maar het ging over de voorbenen van het paard. Ze moest gaan staan als Einings voorbeen aan de kant van de wand naar voren ging, of was het nou juist het andere been? Ze zag ook helemaal niet goed waar alle benen waren, onder al die manen. Maar wat ging het lekker! Wat draafde Eining fijn! Nea moest ineens zomaar lachen. Hopelijk mocht ze nog heel veel rondjes!